

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 86/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Martinou Čelkovou, advokátkou, Štefánikova 22, Humenné, proti rozsudkom Okresného súdu Humenné č. k. 3 T 28/2007 zo 4. marca 2020 a Krajského súdu v Prešove č. k. 5 To 23/2020 zo 7. apríla 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tdo 1/2022 zo 16. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. júna 2022 namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručených čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Ústavnému súdu zároveň navrhuje, aby uvedené rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a vrátil jeho vec prvostupňovému všeobecnému súdu na nové konanie a priznal mu tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 28/2007 zo 7. novembra 2011 (ďalej len „prvý rozsudok“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 To 18/2012 z 21. júna 2012 (ďalej len „prvé rozhodnutie“) právoplatne uznaný vinným zo spáchania trestného činu sprenevery a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní šiestich rokov a štyroch mesiacov. Následne bola uznesením okresného súdu č. k. 2 Nt 10/2013

z 11. septembra 2013 v označenej trestnej veci podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku povolená obnova konania a podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku bol zrušený výrok o treste prvého rozsudku okresného súdu v spojení s prvým rozhodnutím krajského súdu (výrok o vine ostal nedotknutý). V obnovenom konaní, kde boli okresným súdom vykonávané dôkazy iba vo vzťahu k výroku o treste, ktorý bol v konaní o povolení obnovy konania zrušený, vydal okresný súd rozsudok č. k. 3 T 28/2007 zo 4. marca 2020 (ďalej len „druhý namietaný rozsudok“), ktorý bol zrušený rozsudkom krajského súdu č. k. 5 To 23/2020 zo 7. apríla 2021 (ďalej len „druhé namietané rozhodnutie“). Druhým namietaným rozhodnutím krajský súd rozhodol o uložení súhrnného trestu odňatia slobody sťažovateľovi v trvaní dvoch rokov. O dovolaní sťažovateľa uplatnenom v uvedenej trestnej veci bolo rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Tdo 1/2022 zo 16. marca 2022 (ďalej len „namietané uznesenie“), ktorým bolo dovolanie odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku pre nesplnenie dovolacích dôvodov.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v úvode popisuje skutkovú vetu prvého rozsudku okresného súdu a následne predkladá vlastnú interpretáciu skutkového stavu, pričom dôvodí, že okresný súd a krajský súd v jeho trestnej veci nerešpektovali v konaní zistené skutkové okolnosti a vymedzený skutok nesprávne právne kvalifikovali ako trestný čin sprenevery i napriek absencii úmyselného konania sťažovateľa smerujúceho k privlastneniu si cudzej veci ako základného pojmového znaku trestného činu sprenevery. Podľa jeho názoru sa krajský súd s jeho odvolacími námietkami uvedeného charakteru vôbec nevysporiadal a neposkytol v tomto smere vo svojom rozhodnutí náležité a presvedčivé odôvodnenie, v čom vidí porušenie svojho práva na spravodlivý proces. Právny názor, ktorý prezentoval v namietanom uznesení najvyšší súd, podľa sťažovateľa nezodpovedá všetkým v konaní zabezpečeným dôkazom a je v hrubom rozpore so zásadou *in dubio pro reo*.

4. Vzhľadom na uvedené argumenty vidí sťažovateľ v postupe všetkých konajúcich súdov porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho označených práv postupom všeobecných súdov v trestnom konaní, ktoré neprijali sťažovateľom prezentovaný názor o právnej kvalifikácii skutku, ktorý bol predmetom vedeného trestného konania.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu

6. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k druhému namietanému rozsudku okresného súdu (proti ktorému ústavná sťažnosť sťažovateľa smeruje) disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – odvolaním, ktoré aj využil. O odvolaní bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd odvolací. Odvolanie tak predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k namietanému druhému rozsudku okresného súdu. Existencia odvolacieho konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o prvostupňovom rozhodnutí okresného súdu, keďže odvolanie v danom prípade predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia v ústavnej sťažnosti označených práv namietaným druhým rozsudkom okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu

7. Pri posúdení v ústavnej sťažnosti namietaného uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré konajúci súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa všeobecný súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či výklad aplikovaných právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu, teda či je namietané uznesenie najvyššieho súdu ústavnoprávne akceptovateľné. Ústavný súd preto v medziach svojich právomocí vykonal prieskum dôvodov rozhodnutia najvyššieho súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom namietaných práv zaručených mu ústavou a dohovorom, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu a súčasne ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú konajúci súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť rozhodnutia najvyššieho súdu. Na tento účel sa oboznámil jednak s relevantnou právnou úpravou, ktorá bola vo veci sťažovateľa aplikovaná a konajúcim súdom interpretovaná, ako aj s odôvodnením namietaného uznesenia najvyššieho súdu.

8. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v úvode vysvetlil, že sťažovateľ okrem aktuálneho dovolania podaného 3. decembra 2021 proti druhému namietanému rozsudku okresného súdu v spojení s druhým namietaným rozhodnutím krajského súdu uplatnil ešte 20. novembra 2014 dovolanie aj proti konaniu, ktoré predchádzalo obnovenému konaniu, teda proti prvému rozsudku okresného súdu v spojení s prvým rozhodnutím krajského súdu, pričom obsah jeho aktuálneho dovolania z 3. decembra 2021 je totožný s obsahom jeho predchádzajúceho dovolania

z 20. novembra 2014, o ktorom nebolo rozhodnuté, a preto sa najvyšší súd zaoberal dovolacími námietkami smerujúcimi k výroku o vine prvého rozsudku okresného súdu v spojení s prvým rozhodnutím krajského súdu, ako aj jeho dovolacími námietkami smerujúcimi proti druhému namietanému rozsudku okresného súdu v spojení s namietaným druhým rozhodnutím krajského súdu.

9. Najvyšší súd sťažovateľovi objasnil podstatu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý neslúži k revízií skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa (s výnimkou zákonom vymedzeného prípadu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), ale len k náprave prípadných procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne vymedzených v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku.

10. Najvyšší súd zaujal v prvom rade stanovisko k prvej z formulovaných námietok sťažovateľa, ktorú sťažovateľ subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom), kde argumentoval, že konajúce súdy pri hodnotení dôkazov hodnotili všetky dôkazy v jeho neprospech, nevyrovnali sa s jeho obhajobou, neobjasnili skutočnosti svedčiace v jeho prospech a krajský súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Najvyšší súd interpretoval, že v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu je potrebné právo na obhajobu chápať ako vytvorenie podmienok na úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu. V tomto zmysle za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku, čo zodpovedá chápaniu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý slúži k posudzovaniu právnych otázok, nie k posudzovaniu správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Poukázal na to, že sťažovateľ v rámci tohto uplatneného dovolacieho dôvodu v skutočnosti predniesol námietku nesprávneho postupu konajúcich súdov pri hodnotení dôkazov, a táto otázka spadá do posudzovania správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, ktorým je dovolací súd viazaný a ktorý podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v rámci dovolacieho konania nemôže meniť. Svoje stanovisko podporil najvyšší súd aj poukazom na judikatúru ústavného súdu, v ktorej ústavný súd zdôraznil, že vymedzením dovolacích dôvodov v Trestnom poriadku samotný zákonodarca vylúčil postavenie dovolacieho súdu ako tretieho stupňa s plnou jurisdikciou určeného k úplnému prieskumu rozsudkov nižších súdov činných v trestnom konaní (IV. ÚS 641/2018, IV. ÚS 294/2010). Najvyšší súd tak konštatoval, že sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nebol naplnený.

11. Najvyšší súd sa vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľa, ktorú sťažovateľ prezentoval v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť), kde vylúčil jeho naplnenie. Uviedol, že sťažovateľ v podanom dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie zisteného skutku ako trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 a ods. 4 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 z dôvodu nenaplnenia zákonných znakov tohto trestného činu, kde poukazoval na to, že jeho úmyslom nebolo prisvojiť si predmet lízingu,

preto mohol byť predmetný skutok podľa jeho názoru kvalifikovaný iba ako trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 249 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, aj to iba za predpokladu preukázania jeho úmyslu neoprávnene užívať predmet lízingu. Najvyšší súd vo vzťahu k sťažovateľom namietanému nepreukázaniu úmyslu prisvojiť si predmet lízingu poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. k. Tpj 39/2010 zo 14. júna 2010 (uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3, ročník 2011), v zmysle ktorého dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. Najvyšší súd bol toho názoru, že sťažovateľom namietané nepreukázanie úmyslu ako zložky subjektívnej stránky trestného činu nespadá do predmetu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a prieskum vo vzťahu k subjektívnej stránke trestného činu by bol možný iba v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Podľa vyjadrenia najvyššieho súdu na tomto stanovisku nemôže nič zmeniť ani sťažovateľom špecifikované rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, na ktoré poukazoval a ktoré podľa sťažovateľa vyjadruje potrebu vybočiť zo zásady viazanosti zákonom stanovenými dovolacími dôvodmi tam, kde by sa inak postup dovolacieho súdu vzhľadom na flagrantné nedostatky dokazovania javil ako prehnane formalistický a takýmto postupom by bol prístup dovolacieho súdu, ktorý by ignoroval zjavne extrémny rozpor medzi skutkovými zisteniami a vykonanými dôkazmi. Konštatoval, že sťažovateľ neprezentoval celý kontext označeného rozhodnutia, podľa ktorého takýto významný rozpor je daný predovšetkým vtedy, keď skutkové zistenia vyjadrené v popise skutku sú v zjavnom rozpore s tým, čo je skutočným obsahom dokazovania. V nadväznosti na to dôvodil, že v podanom dovolaní sťažovateľ neuvádza existenciu žiadneho zjavného extrémneho rozporu medzi skutkovými zisteniami a vykonanými dôkazmi, ako to predpokladá ním citovaná časť rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, naopak, v podanom dovolaní namieta nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku a poukazuje na to, že v prípade dopočutia poškodeného by boli odstránené akékoľvek nejasnosti a bol by zistený skutkový stav bez akýchkoľvek pochybností. Poukazujúc na svoju judikatúru, ďalej argumentoval, že pokiaľ sťažovateľ v podanom dovolaní namietal nesprávnu právnu kvalifikáciu jeho konania ako trestného činu sprenevery s poukazom na to, že skutok by nanajvýš mohol byť právne kvalifikovaný ako trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci, je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (rozsudok najvyššieho súdu z 22. januára 2008, sp. zn. 2 Tdo 46/2007, uverejnený v Zbierke

stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, ročník 2008). Napokon najvyšší súd, citujúc skutkovú vetu prvostupňového rozhodnutia v trestnej veci sťažovateľa, konštatoval, že je v nej jasne uvedené, že sťažovateľ s predmetom lízingu nakladal ako s vlastným aj po tom, čo mu boli doručené odstúpenie od zmluvy a výzva na zaplatenie predmetu lízingu, pričom predmet lízingu jeho majiteľovi odmietol odovzdať, a teda je zrejmé, že takéto konanie sťažovateľa nebolo možné považovať za prechodné užívanie veci, keďže zo skutkovej vety žiadnym spôsobom nevyplýva, že by mal sťažovateľ záujem vec (predmet lízingu) len prechodne užívať a následne ju vrátiť vlastníčkovi. Podľa najvyššieho súdu naopak z uvedenej skutkovej vety jednoznačne vyplýva, že obvinený predmet lízingu nevrátil ani po výzvach majiteľa a nakladal s ním ako s vlastným a z tohto dôvodu možno konštatovať, že právna kvalifikácia jeho konania ako trestného činu sprenevery, tak ako ju ustálili konajúce súdy, je správna a zodpovedá skutku vymedzenému v skutkovej vete dotknutého rozsudku.

12. Po oboznámení sa s dôvodmi rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovi bol prostredníctvom náležitej a logickej argumentácie v súlade so základným účelom dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku slúžiaceho výhradne (okrem dovolania uplatneného ministrom spravodlivosti) na korekciu väd právneho charakteru, a nie na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, vysvetlený právny záver o odmietnutí jeho dovolania pre nenaplnenie dovolacích dôvodov. Najvyšší súd veľmi podrobne a jasne sťažovateľovi vysvetlil, že jeho námietky, v ktorých spochybňoval správnosť súdmi vykonaného hodnotenia dôkazov, čo sa týka záverov o právnej kvalifikácii posudzovaného skutku, a v ktorých tiež namietal nedostatočnú odpoveď krajského súdu na túto predostretú otázku, stoja mimo rámec dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Na tomto mieste sťažovateľovi zodpovedajúco vysvetlil, že tieto námietky sa svojou povahou v skutočnosti dotýkajú otázky správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu, ktorej posudzovanie je z dovolacieho prieskumu vylúčené. Podľa názoru ústavného súdu bolo sťažovateľovi náležite a logicky vysvetlené aj to, že jeho tvrdenia o nesprávnosti právneho posúdenia skutku vo svojej podstate znovu predstavujú námietku hodnotenia vykonaného dokazovania v čiastkovej otázke správnosti hodnotenia dôkazov z hľadiska preukázania subjektívnej stránky trestného činu.

13. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa teda dospel k záveru, že dovolací súd ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na dovolacie námietky sťažovateľa a primeraným spôsobom zodpovedal všetky relevantné právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne.

14. Ústavný súd ďalej konštatuje, že v ústavnej sťažnosti uplatnená argumentácia sťažovateľa je len opakovaním jeho predchádzajúcej dovolacej argumentácie, v rámci ktorej polemizuje so skutkovými a právnymi závermi prijatými v rozhodnutiach prvostupňového a druhostupňového súdu vo vzťahu k otázke viny, a je výlučne výrazom jeho odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Sťažovateľom uvádzané tvrdenia totiž nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny

rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor na možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd tak zastáva názor, že na všetky argumenty sťažovateľa dovolací súd reagoval interpretáciou ustanovení príslušnej právnej úpravy bez toho, aby poprel jej znenie, zmysel alebo účel. Ním prijaté právne závery neodporujú relevantným zákonným ustanoveniam a sú podložené racionálnou úvahou, ktorá je primerane vysvetlená.

15. Výklad právnych noriem realizovaný najvyšším súdom nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo jeho nezlučiteľnosti s právami zaručenými ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Podľa názoru ústavného súdu tak najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odpovedal na ťažiskové dovolacie argumenty sťažovateľa. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného uznesenia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

16. S prihliadnutím na všetky uvedené čiastkové závery ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti namietanému uzneseniu najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu

17. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

18. Najvyšší súd, tak ako to je objasnené v bode 8 odôvodnenia tohto rozhodnutia, sa síce zaoberal dovolaním sťažovateľa až po vykonaní obnoveného konania, v ktorom sa rozhodovalo iba o treste, avšak v dovolacom konaní riešil otázky, ktoré sa viažu k rozhodnutiu o vine, a to z toho dôvodu, že o predchádzajúcom dovolaní sťažovateľa, ktoré uplatnil proti prvému rozsudku okresného súdu v spojení s prvým rozhodnutím krajského súdu, nebolo rozhodnuté. Z tohto dôvodu bola v zmysle právnej úpravy citovanej v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia sťažovateľovi lehota na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú vo vzťahu k obom predchádzajúcim právoplatným rozhodnutiam krajského súdu (prvé rozhodnutie krajského súdu a druhé namietané rozhodnutie krajského súdu).

19. Ako už bolo uvedené v predchádzajúcich bodoch tohto rozhodnutia (pozri bod 2), povolenie obnovy konania v trestnej veci sťažovateľa sa nijako nedotklo výroku o vine obsiahnutého v prvom rozsudku okresného súdu v spojení s prvým rozhodnutím krajského súdu, ktorý ostal v platnosti a po povolení obnovy konania sa predmetom konania stalo iba rozhodovanie o treste. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti však prednáša argumentáciu, ktorá sa týka otázky správnosti právnej kvalifikácie skutku, teda otázky spojenej s rozhodovaním o vine, kde tvrdí, že sa krajský súd s jeho námietkami uvedeného charakteru vôbec nevysporiadal. Predmetom namietaného druhého rozhodnutia krajského súdu (ktoré sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom výslovne označil ako rozhodnutie, proti ktorému smeruje jeho ústavná sťažnosť) však bolo výlučne rozhodovanie o treste. Medzi obsahom námietok sťažovateľa uplatnených v ústavnej sťažnosti (o nesprávnej právnej kvalifikácii skutku a o absencii náležitého stanoviska krajského súdu k tejto otázke) a obsahom druhého namietaného rozhodnutia krajského súdu tak ústavný súd nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť. Inými slovami, sťažovateľ, ktorému bola v zmysle citovanej právnej úpravy zachovaná lehota vo vzťahu k predchádzajúcim obom právoplatným rozhodnutiam krajského súdu (prvé rozhodnutie krajského súdu a druhé namietané rozhodnutie krajského súdu), mal v ústavnej sťažnosti v kontexte prednesenej argumentácie námietku porušenia svojich označených práv správne uplatniť proti prvému rozhodnutiu krajského súdu, čo však neurobil. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom sťažnostnej argumentácie sťažovateľa a obsahom druhého namietaného rozhodnutia krajského súdu ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti tomuto druhému namietanému rozhodnutiu krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

20. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

21. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu